

denne Uret, men dette har det ærede Medlem ikke gjort. Det ærede Medlem er gaaet med til det Samme, som vi have opstillet og har ingen principiel Forandring foreslaaet. Naar det ærede Medlem i Betænkningen siger, at der ingen Erstatning ydes for den Uret, der sker Husmændene, kan det maasse gjælde overfor Husmænd med Jord, men han vil dog indrømme mig, at f. Ex. Husmænd og Tjenerer heller ikke ere kjørselspligtige, og at disse ved den foreslaaede Ordning ydes en væsentlig Lettelse. Jeg skal imidlertid sige, at vi i Lovforslaget have været driftige nok til at paalægge Gaardmændene en Pligt, som ikke tidligere har paahvilet dem, nemlig ved § 25, hvorved det bliver paalagt dem som en Pligt at hente Løgen til dem, der ikke holde Heste og Vogn. Kjørselen skal nok betales, men det er dog en Lettelse for saadanne Smaafolk at kunne gaa hen til Sogneraadets Formand og forlange Kjørsler under pludselige Sygdomstilfælde, Selvmord eller Sligt. Jeg forstaar som sagt ikke, at det ærede Medlem kan tale om den store Uret og dog ikke stille Forslag om at høre den. — Jeg skal slutte med at anbefale de Vædringsforslag, der ere stillede af hele Udvalget, hvorimod jeg bestemte maa fraraade de andre med Undtagelse af dem, overfor hvilke jeg vil forholde mig passiv, nemlig Forslagene under Nr. 1, 2, 7 og 8; der ere stillede af det ærede Medlem fra Mors (Schjærring).

L. Larsen: Som det høie Thing muligvis vil erindre, tillod jeg mig ved denne Sags første Behandling at udtale, at jeg slet ikke kunde billige den Grundtanke, hvorpaa Lovforslaget er bygget. Jeg finder mig foranlediget til at gjentage dette nu. Min Stilling til Lovforslaget er paa ingen Maade i nogen væsentlig Grad bleven forandret ved de Forhandlinger, vi have haft siden den Tid, og heller ikke ved de Udtalelser, jeg har hørt her i Dag. Jeg skal for det Første tillade mig at sige, at Grunden til, at jeg er gaaet med til at stille afskillige Vædringsforslag i Betænkningen, navnlig er den, at jeg anser Lovforslagets første Affnit for at være en hel Del bedre end det andet Affnit, og fordi jeg tror, at Lovforslagets første Affnit, anvendt paa den Maade og i den Form, som er fremskillet i Vædringsforslagene, i alt Fald ikke vil gjøre Nogen væsentlig Uret. Men jeg skal alligevel tillade mig at bemærke, at jeg tror, at det paa mange Steder ikke vil være heldigt at faae Snekastningen ordnet saaledes, som det er tilfaldet ved Lovforslaget. Naar vi, Enhver især, der kjende Forholdene paa Landet, ville stille os for Die, hvad det vil sige at kaste Sne, saa tror jeg, at vi Alle ville komme til den Erkjendelse, at den Paastand, som den ærede sidste Læser fremsatte, at Mange komme til at kaste flere Dage i Omgangen, end de i Virkeligheden ere forpligtede til, ikke er Andet end en

Lælemaade; thi disse Dage kunne tidt ikke beregnes som egentlige Dage. Somme Læder kan det være blot et Par Timers Snekastning, som det Hold foretter, medens det andet Hold foretter 4, 5, 6 Timers Snekastningsarbejde, og begge Dele er en Dag i Omgangen. Det er saaledes ikke vel muligt nye at udregne, hvormange Dages Arbejde der er præsteret. Jeg tror egentlig heller ikke, at der er nogen Misforholdelse i denne Henseende. I min Egn har det været Tilfældet, at Folk ere nødte meget villig til Snekastning uden at tage Hensyn til, om der slete streng juridisk Retferdighed ved Fordelingen; men jeg skal gjerne indrømme, at der paa andre Steder kan være Kommuner, hvor der er større Trang til at faae Snekastningsarbejdet udført ved Entreprise. Derfor kan jeg meget godt være med til, at der gives Forskrifter i denne Henseende, som de kommunale Myndigheder kunne benytte, naar der er Trang dertil. Men hvor paa den anden Side de kommunale Myndigheder finde, at det ikke er heldigt at anvende denne Fremgangsmaade, anser jeg det for rigtigt, at den gamle Ordning benyttes. Der kan i alt Fald ikke være noget Tab derved. Ærede Medlemmer, der ere saa ivrige for, at det skal forbydes Folk at benytte den gamle Ordning, have ikke taget den ældste Lovgivning, den for Israeltterne, til Mønster, thi Moses gav Love, der skulde modvirke det Daarlige; men de ville netop det Omvendte (Udfrydelse!). Naar ja, det staar i alt Fald saaledes for mig, men som sagt, jeg gaar ind paa det første Affnit af Loven med de Vædringer, som ere tilføiede i Betænkningen. Derfor har jeg ogsaa tilladt mig at være med til at stille disse Vædringsforslag, og jeg kan ikke indse, at jeg i saa Henseende skulde have gjort mig skyldig i en Inkonsekvens; thi der er dog kommet en væsentlig Forandring tilstede, navnlig i det første Affnit, siden Loven forelaa i sin oprindelige Skikkelse som forelagt af Regjeringen, og desuden er der senere ogsaa tilføiet et Vædringsforslag til den næstsidste Paragraf, som siger, at Loven først skal træde i Kraft samtidig med Loven om den personlige Kommuneskat. Manglen heraf har tidligere været en væsentlig Anke imod Lovforslaget og navnlig imod det Affnit, som det havde om Snekastningen; men da dette nu omtrent er slaaet fast, kan jeg for mit Vedkommende nok gaa ind paa Lovens 1ste Affnit. — Derimod tillader jeg mig ligeoverfor den ærede foregaaende Læser, og jeg er dristig nok til at gjøre det ligeoverfor Enhver som helst, at fastholde, hvad jeg her i Betænkningen har tilladt mig at ytre, nemlig at der slet ikke hidtil Kjørselspligtige en Uret ved Lovforslagets Vedtagelse, saaledes som det er forelagt, navnlig hvad det 2det Affnit angaar. Det staar klart for mig, at vi her i Landet have Jord, som er tiendefri, og Jord, som er tiendepagtig, vi have Jord, der er kjørselspligtig, og Jord, der er kjørselsfri, og